

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X, narozený X
bytem X

proti

žalované: Vězeňská služba ČR, Vazební věznice Liberec
sídlem Pelhřimovská 347/3, Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2020, č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Vězeňské služby ČR, Vazební věznice Liberec, ze dne 29. 5. 2020, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhá přezkumu rozhodnutí ředitele žalované, kterým byla zamítnuta stížnost žalobce proti

rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ze dne 22. 5. 2020, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci podle § 46 odst. 3 písm. g) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVTOS“), uložen nepodmíněný kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 10 dnů. Kázeňský trest byl uložen za kázeňský přestupek, kterého se měl žalobce dopustit tím, že zaviněně porušil § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS, neboť se dne 18. 5. 2020 v 13.30 hodin podrobil preventivní dechové zkoušce na přítomnost alkoholu s pozitivním výsledkem. Následně bylo provedeno testování certifikovaným přístrojem Alkotest Dräger, kdy bylo žalobci naměřeno v 14.10 hodin 0,40 promile, v 14.37 hodin 0,34 promile a v 15.42 hodin 0,18 promile alkoholu v dechu.

II. Žaloba

2. Žalobce v žalobě žádal zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Uvedl, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky na rozhodnutí, jímž se osoba ve výkonu trestu odnětí svobody zbavuje osobní svobody nad rámec zbavení svobody v důsledku odsouzení za trestný čin. „Zavírání na díru“ je relikvií totalitních režimů a koncentračních táborů, v ZVTOS absentují procesní pravidla dávající záruky transparentnosti a objektivitu při vyšetřování, absentují procesní a obsahové náležitosti rozhodnutí, jakož i procesní záruky stížnostního řízení. Výstupy z těchto postupů jsou nulitní ex tunc. Žalobce alkohol nepožil, ani mu jeho požití nebylo dokázáno dle transparentních pravidel.
3. Výsledné lístky z Alkotestu Dräger nejsou důkazem, neboť žalobce s nimi nebyl seznámen, a proto na nich chybí jeho podpis. Tvzení příslušníků přítomných při zkoušce není důkazem, že žalobce nerozporoval výsledky testů. Absence záznamu o požadavku na odběr krve není důkazem, že žalobce takový požadavek nepředložil. Představa vyšetřovacích orgánů, že s nimi bude vězeň spolupracovat, je v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Řešené obvinění má dle Evropského soudu pro lidská práva charakter trestního obvinění, proto má mít obviněný k dispozici prostředky práva na obhajobu. Žalobci nebyl dán k dispozici spis, aby se mohl vyjádřit ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu. Jeho stížnostní důvody jsou odmítány bez aplikace zákonných standardů, nýbrž s ohledem na „obecnou praxi“. Za důkazy jsou vydávána různá tvrzení. Žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08, dle něž se spravedlnost nemůže zastavit u bran vězení a vězni nemohou být zbaveni ochrany čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

III. Vyjádření žalované

4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná navrhla zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost a uvedla, že při vedení kázeňského řízení se řídí ZVTOS a prováděcí vyhláškou. O kázeňském přestupku byl sepsán písemný záznam, k němuž se žalobce mohl vyjádřit, ve spise jsou založeny důkazy, z nichž žalovaná vycházela. Napadené rozhodnutí obsahuje zákonné náležitosti a plně vypořádává stížnostní námitky žalobce. Výpisy ze spektrometru Dräger a výpovědi přítomných příslušníků dostatečně svědčí o tom, že žalobce alkohol skutečně požil. Odběr krve není k takovému prokázání vyžadován. Žalovaná poskytla žalobci veškeré důkazní prostředky, přičemž i z obsahu stížnosti je evidentní, že žalobce byl seznámen s výpověďmi dalších osob, když se v nich snaží najít rozpor. Žalobce

nevznesl žádný požadavek na provedení dalších důkazů, neoznačil ani, s jakými částmi spisu nebyl seznámen a jak konkrétně byl na svých právech zkrácen. Obecnou praxí, kterou žalobce zavádějícím způsobem zmiňuje, byl ze strany žalované míněn způsob testování na přítomnost alkoholu v dechu, který je běžně užíván např. při kontrolách řidičů motorových vozidel. Žalovaná nepostupovala v rozporu se zákonem či Listinou základních práv a svobod. Absence podpisu na výpisech z přístroje Dräger nedevaluje tyto důkazní prostředky, nadto v daném případě existují další důkazy o provedených dechových zkouškách.

IV. Zjištění ze správního spisu

5. Dne 19. 5. 2020 byl sepsán záznam o kázeňském přestupku žalobce, dle něhož se žalobce dne 18. 5. 2020 v 13.30 hodin podrobil preventivní dechové zkoušce na přítomnost alkoholu s pozitivním výsledkem. Následně bylo provedeno testování kalibrovaným přístrojem Alkotest Dräger, kdy bylo žalobci naměřeno v 14.10 hodin 0,40 promile, v 14.37 hodin 0,34 promile a v 15.42 hodin 0,18 promile alkoholu v dechu. Žalobce v záznamu uvedl, že se k testu nebude vyjadřovat. Provedení testu s uvedenými výsledky v záznamu jako svědek potvrdil X. Ve spise je dále založen úřední záznam o výpovědi civilního zaměstnance vězeňské služby X, který si u několika odsouzených včetně žalobce všiml nejistých pohybů, proto je nahlásil na operační středisko. Dále je zde úřední záznam X, který potvrdil ohlášení pana X a následné provedení dechové zkoušky a naměřených hodnot. Součástí spisu jsou nepodepsané výpisy z přístroje Alkotest Dräger potvrzující shora uvedené naměřené hodnoty u žalobce, jakož i kalibrační protokol a ověřovací list vztahující se ke zmíněnému přístroji.
6. Dle úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 19. 5. 2020 žalobce vypověděl, že popsaným dechovým zkouškám se podrobil se shora popsanými výsledky. Následně byl odveden na lékařskou prohlídku, v jejímž rámci žádal o odběr krve, ale nebylo mu vyhověno. Ke způsobu provedení dechové zkoušky nemá námitek, s výsledky souhlasí. Pozitivitu na alkohol si nedokáže vysvětlit, pod vlivem alkoholu se necítil, od jiné osoby ten den nic nekonzumoval. Z úředního záznamu o podání vysvětlení vězněm X z téhož dne plyne, že X vyrobil alkoholický nápoj zvaný X, který 18. 5. 2020 po obědě nalil dalším odsouzeným včetně žalobce, kteří jej ochutnávali. Přitom věděli, co pijí, neboť X vypověděl, že viděli několik vězňů včetně žalobce pít X, který naléval X. Ze zdravotního záznamu X ze dne 18. 5. 2020 je patrné, že žalobce při kontrole jevil známky požití alkoholického nápoje, byl orientovaný, odpovídal přiléhavě, byl mu cítit alkohol z úst. Dne 22. 5. 2020 se žalobce před vydáním rozhodnutí vyjádřil tak, že předložené důkazy si přečetl, avšak neměl možnost se seznámit se všemi důkazy a výpověďmi. Nesouhlasí s tím, že pil alkohol, ani s výpověďmi některých svědků.
7. Dne 22. 5. 2020 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí o uložení kázeňského trestu žalobci. V jeho odůvodnění byla shrnuta výše popsaná zjištění s tím, že vina žalobce byla nezpochybnitelně prokázána. Odběru krve nebylo zapotřebí, neboť údaje z přístroje Dräger jsou průkazné. Dle naměřených hodnot se žalobce musel napít opakovaně. Svým zaviněným jednáním se tedy dopustil porušení ZVTOS. Vyjádření žalobce je účelovou snahou vyhnout se kázeňskému postihu za jeho jednání. Při ukládání trestu bylo

přihlédnuto k dosavadnímu chování žalobce ve výkonu trestu. Bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce byl šestkrát kázeňsky odměněn a nebyl kázeňsky trestán. V důsledku požití alkoholu však mohl sebe nebo jiného zranit.

8. Žalobcem podanou písemnou stížnost zamítnul ředitel žalované napadeným rozhodnutím, dle něhož byl skutkový stav dostatečně objasněn, bylo zjištěno, že žalobce svým zaviněným jednáním porušil povinnost dle § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS, když přítomnost alkoholu v dechu žalobce byla jednoznačně potvrzena. Z pořízené lékařské zprávy plyne, že žalobce jevil známky požití alkoholického nápoje, což žalobce přehlíží. Žalobce výsledky testování nerozporoval. Odběru krve nebylo zapotřebí, k čemuž ředitel žalované odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 1732015-32. Skutečnost, že lístky z Alcotestu Dräger nejsou podepsány, je nečiní nicotnými, bylo vycházeno také z kamerových záznamů a úředních záznamů příslušníků přítomných při dechových zkouškách. I při zohlednění žalobcem udávané pětiprocentní odchylky měřicího přístroje by byla prokázána přítomnost alkoholu v dechu žalobce. Není reálné, aby bylo naměřených hodnot dosaženo nadýcháním výparů z čisticího prostředku, který žalobce používal při práci. Dílčí rozpory ve výpovědích dalších vězňů nejsou pro závěr o kázeňském přestupku žalobce zásadní. Žalobce měl možnost nahlédnout do důkazního materiálu.

V. Ústní jednání ve věci

9. K projednání věci nařídil soud ústní jednání, k němuž se dostavila pouze zaměstnankyně žalované. Žalobce se přes řádné a včasné předvolání bez omluvy nedostavil, bylo proto jednáno v jeho nepřítomnosti. Žalovaná setrvala na svém dosavadním stanovisku a uvedla, že na důkazních návrzích označených v žalobě již netrvá. Soud dokazování neprováděl ani z vlastní iniciativy, neboť toho pro vypořádání žalobních bodů nebylo třeba.

VI. Posouzení věci krajským soudem

10. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o uložení nepodmíněného kázeňského trestu celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 10 dnů podle § 46 odst. 3 písm. g) ZVTOS. Dle § 52 odst. 4 ZVOTS se lze přezkumu takového rozhodnutí o uložení kázeňského trestu domáhat u soudu za podmínek stanovených zvláštním právním předpisem ve stejném rozsahu, v jakém je takový přezkum možný v řízení o přestupku.

12. Soud ve shodě s žalobcem konstatuje, že kázeňské řízení je ve smyslu evropské judikatury svojí povahou řízením trestním, kde je plně na rozhodujícím orgánu, aby i bez návrhu zjišťoval všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Je povinností správního orgánu rozhodujícího o kázeňském trestu skutkový a právní stav náležitým způsobem zjistit a rozhodnout o něm (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 83/2013-34). Krajský soud však také upozorňuje na konstantní názor Ústavního soudu, dle kterého platí, že na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů nebo soudů. V kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, nebo ze dne 4. 2. 2010, sp. zn. II. ÚS 3239/09). Dodržování stanoveného pořádku a kázně je všeobecnou povinností odsouzených, jejímž obsahem je podrobení se všem omezením a zachovávání všech ustanovení a pravidel, jež jsou pro výkon trestu odnětí svobody stanovena zákonem o výkonu trestu, popř. na jeho základě dalšími právními předpisy upravujícími výkon trestu odnětí svobody, zejména řádem výkonu trestu odnětí svobody a vnitřním řádem věznice (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2014, č. j. 2 As 101/2014-26).
13. Podle § 46 odst. 1 ZVTOS je kázeňským přestupkem zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu.
14. Podle § 47 odst. 1 téhož zákona, kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu svých tvrzení navrhnout provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě.
15. Podrobnosti ohledně ukládání kázeňských trestů stanoví vyhláška č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „ŘVTOS“). Podle § 58 ŘVTOS je třeba o uložení kázeňského trestu rozhodnout co nejdříve po zjištění kázeňského přestupku a jeho náležitém objasnění. O kázeňském přestupku odsouzeného se sepíše záznam na předepsaném tiskopisu, ze záznamu musí být zřejmé konkrétní údaje o jednání, v němž je spatřován kázeňský přestupek, včetně označení místa, času, způsobu spáchání přestupku a okolností, za nichž byl přestupek spáchán, popřípadě též předpokládané pohnutky takového jednání. Záznam o kázeňském přestupku a uložení kázeňského trestu se po jeho vykonání založí do osobního spisu odsouzeného. V řízení o kázeňském přestupku je důkazním prostředkem vše, co může přispět k objasnění skutku, zejména vlastní zjištění zaměstnance vězeňské služby, výpovědi odsouzených a jiných osob, věci, listiny a ohledání. Kázeňský trest lze uložit, je-li vina odsouzeného prokázána. Při rozhodování o uložení kázeňského trestu je zaměstnanec vězeňské služby povinen přihlídnout zejména k závažnosti kázeňského přestupku a okolnostem, za nichž byl spáchán, jakož i k dosavadnímu chování odsouzeného. Kázeňský přestupek lze řešit též výchovným pohovorem, bez uložení kázeňského trestu; tato skutečnost se vyznačí v záznamu o kázeňském přestupku. Rozhodnutí o uložení kázeňského trestu se vydává

písemně a musí kromě výroku a odůvodnění obsahovat i poučení o opravném prostředku. Oznámení rozhodnutí potvrdí odsouzený svým podpisem.

16. Podle § 59 ŘVTOS lze proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podat písemně nebo ústně stížnost. V řízení o stížnosti je příslušný zaměstnanec vězeňské služby povinen podle § 60 odst. 1 ŘVTOS přezkoumat, zda je prokázáno, že se skutek stal, zda jej spáchal odsouzený, zda tento skutek je kázeňským přestupkem, jakož i další významné okolnosti. Způsoby rozhodnutí o podané stížnosti obsahuje § 60 odst. 2 ŘVTOS. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení musí být rozhodnutí o stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu písemně odůvodněno.
17. O kázeňském přestupku se tedy rozhoduje v kázeňském řízení dle procesních pravidel shora popsanych. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, se na toto řízení dle § 76 ZVTOS neužije. Z judikatury vyplývá (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 2. 2015, č. j. 30 A 87/2013-46, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 83/2013-34), že se na řízení o kázeňských trestech odsouzených podle § 177 odst. 1 správního řádu užijí základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až § 8 správního řádu.
18. Z uvedeného plyne, že existují v právní úpravě zakotvená procesní pravidla řízení o kázeňském přestupku odsouzeného, která jsou také vykládána soudní judikaturou. Nižší nároky na obsah rozhodnutí ve věci kázeňského přestupku odsouzeného, popřípadě na proces vedoucí k vydání takového rozhodnutí, jsou plně odůvodněny specifícností takového řízení, v němž vystupuje do popředí potřeba rychlého rozhodování v zájmu udržení kázně a pořádku ve věznici. Provedení procesu předpokládaného ZVTOS, resp. ŘVTOS tedy nevede bez dalšího k nicotnosti posléze vydaného rozhodnutí, jak naznačuje žalobce. Žalobce ostatně setrvává v poměrně obecné rovině, když část svých námitek principiálně směřuje přímo proti právní úpravě řízení o kázeňském přestupku, aniž by uváděl, jakých nedostatečně právně upravených záruk se mu v řízení nedostalo či jaké obsahové náležitosti napadené rozhodnutí postrádá.
19. Z napadeného i prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, v jaké věci a jakým způsobem bylo rozhodnuto. Rozhodnutí jsou srozumitelná a dostatečným způsobem odůvodněná. Žalobci byl uložen trest předpokládaný ustanovením § 46 odst. 3 písm. g) ZVTOS, jehož zakotvení v právní úpravě soud nepovažuje za rozporné s ústavním pořádkem právního státu, kterým Česká republika dle čl. 1 odst. 1 Ústavy je. Odkazoval-li žalobce na nález Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08, krajský soud uvádí, že jím byl zrušen zákaz soudního přezkumu rozhodnutí vydaných v kázeňském řízení. Vedení nynějšího žalobcem zahájeného soudního řízení je dokladem toho, že v případě žalobce se spravedlnost před branami vězení nezastavila, neboť žalobce měl možnost požádat o soudní přezkum napadeného rozhodnutí, čehož využil.
20. Jinou věcí je však otázka důvodnosti podané žaloby. Dle názoru soudu byl v dané věci skutkový stav spolehlivě prokázán. Žalobce prostřednictvím certifikovaného přístroje Dräger opakovaně nadýchal hodnoty svědčící o přítomnosti alkoholu v jeho dechu, které se postupem času zcela logicky snižovaly. Do žalobcem podepsaného úředního záznamu ze dne 19. 5. 2020 pak žalobce tyto naměřené hodnoty uvedl a neměl proti nim námitek,

pouze nedovedl vysvětlit, jak se alkohol do jeho dechu dostal. Zkoušce byli přítomni také pracovníci vězeňské služby, kteří naměřené hodnoty potvrdili. Lékařka provádějící dne 18. 5. 2020 v 15.02 hodin lékařskou kontrolu žalobce dospěla k závěru, že žalobce jeví známky požití alkoholického nápoje, když je alkohol cítit v jeho dechu (foetor ethanoli ex ore). Okolnosti, za jakých žalobce alkoholický nápoj požil, se nabízí z dostupných výpovědí dalších vězňů, které jsou v rozhodujících otázkách konzistentní a liší se pouze v detailech (alkohol v kanystru nebo lahvi).

21. Žalobce konzumaci alkoholu popírá, nenabízí však žádné hodnověrné vysvětlení naměřených hodnot v jeho dechu. Žalobní námitky jsou spíše procesního charakteru. Ze správního spisu plyne, že žalobce byl dne 22. 5. 2020 vyzván k vyjádření ke skutečnostem kladeným mu za vinu a k důkazům o nich. Z jeho reakce, jakož i z obsahu jím podané stížnosti je zřejmé, že spisový materiál mu předložen byl, neboť se k němu do značné míry vyjádřil, a to zejména ve stížnosti, kde polemizuje s výpověďmi dalších vězňů, odkazuje na lékařskou zprávu a zpochybňuje výpisy z přístroje Dräger. Právě tyto výpisy a lékařskou zprávu lze přitom označit za stěžejní důkazy ohledně přítomnosti alkoholu v těle žalobce. Přestože je ze správního spisu zřejmé, že žalobce dne 4. 6. 2020 převzal úplnou kopii správního spisu, ani v žalobě neuvedl konkrétní tvrzení o tom, s jakým důkazem neměl být v řízení o kázeňském přestupku seznámen. Tuto námitku proto soud považuje za účelovou a nedůvodnou.
22. Absence podpisu na výpisech z přístroje Dräger nečiní tyto důkazní prostředky nepoužitelnými. Již bylo uvedeno, že sám žalobce naměřené hodnoty zopakoval a nerozporoval. Potvrdili je také příslušníci vězeňské služby a ovlivnění žalobce alkoholem konstatovala rovněž lékařka. Za této situace nebylo zapotřebí provádět vyšetření vzorku krve žalobce, které, jak je konstatováno v žalované odkazované judikatuře, není oproti měření dechovým analyzátozem stěžejním důkazem. Veškeré záznamy zachycující vyjádření žalobce v řízení obsahují žalobcův podpis, nejde tedy o pouhá tvrzení pracovníků žalované, která by čímkoli zavdávala pochybnosti o autentičnosti projevu vůle žalobce. Ze správního spisu neplyne, že by si pracovníci žalované vynucovali spolupráci žalobce v řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

23. Protože námitky žalobce považuje soud za nedůvodné, byla žaloba zamítnuta podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
25. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, který náhradu nákladů řízení nežádal, žádné náklady nad rámec běžné činnosti správního orgánu mu ani nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 24. února 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu